

SALM 39

La vida és breu

² M'he dit a mi mateix: Vigilaré
per no pecar amb la llengua;

.....
³ M'he quedat silenciós,
no he parlat amb irreflexió;
però el meu turment s'exacerbava

⁴ El cor em cremava dintre meu,
a força de pensar-hi s'abrandava un foc,
fins que he deixat parlar la meva llengua.

⁵ Senyor, feu-me conèixer la meva fi,
la durada dels meus anys:
sé que passo molt de pressa.

⁶ Els meus anys es mesuren amb pocs pams,
la meva vida, davant vostre, és un no res;
l'home dura tant com un respir.

⁷ L'home passa com les ombres,
les riqueses que acumula són fum,
no sap pas qui les ha d'arreplegar.

⁸ I ara, Senyor, quina esperança em queda ?
Vós sou la meva esperança.

.....
¹² Vós eduqueu els homes castigant les culpes
i consumiu els seus tresors, com ho faria l'arna;
l'home es desfà com el fum.

¹³ Escolteu, Senyor, la meva pregària,
estigueu atent al meu crit d'auxili,
no feu el sord als meus plors,
perquè per a vós sóc només un vianant,
un transeünt, com els meus pares.

¹⁴ Aparteu de mi la mirada hostil, que m'assereni,
abans d'anar-me'n d'aquesta vida.